

ГЕОРГИ КОНОВСКИ НОРМАЛНИТЕ НИ ПОДЛУДЯВАТ

chitanka.info

Събудих се от тръскане и крясъци. Нещо люлееше Нашият човек, а наоколо... Врява, истерии, викане...

— Ма, и тоя лудият ли...

— А стига, де! Щом и шашавите тръгнаха по банките...

— Абе, я се махай с тия твои сто лева... Аз десет бона за погребението опазих, трябва спешно да ги обърна в пари...

— Десет бона за погребение? Знаеш ли що народ би те заровил безплатно и жив?

— Оставете го, и той е гражданин, и той има право...

Наистина, в първия момент се шашардисах... Какви сто лева, какви банки, какви права?

После се сетих. Снощи Нашият човек проведе малко съвещание със Себе си.

О, забравих да кажа — ние вече не сме осем в него. Отнейде се появи още един Той — та станаха двама с Нашият човек. Само дето ги объркваме. Почти еднакви са на вид. И, като се съберем в главата на Нашият човек, двамата седат един срещу друг край огъня...

Огънят? Как какъв огън? Бе, в тоя студ, особено нощем, без огън си заникъде. Ще станеш като бившата ми жена — самоходен айсберг. Та затова си палим...

О, не ме питайте къде и как го палим тоя огън. Палим и това е. Събираме се деветимата и се греем, приказваме си. Интересно е — всеки си има своя тема, води разговор със себе си, можем едновременно да слушаме и да си обсъждаме проблемите...

Абе, защо си толкова любопитен? Как, та как... Обсъждаме... Огънят гори, ние сме край него, седим, само Зяпльо подскача на един крак и демонстрира как би вкарал гол дори на ръце на ония с тирето, Смотльо бавно и грижливо описва рецепти за манджи, новичкият ни рецитира поеми от седемдесет части, дълги три часа най-малкото...

Поетът, бе — оня, дето се смята за вещер и е готов да пърха в небесата — само да срещне пак любимата си вещица. Щото и тя поетеса, та я отвеляли ветровете нейде далеч от любящото му сърце и други органи...

Увлякох се...

Снощи съм задрямал и хич нямах понятие кога Нашият човек е приел съвета на Нашият човек, та тая заран се цъфнал пред една банка. Да сменя левове си за пари, моля ти се...

И питам останалите — „Абе, пичове, вие защо не му обяснихте, че с тая стотачка на стотинки, и с евро на хартийка — все ще го прекарат? Ние сме край магистралата на живота, а знаете каква е съдбата на тия покрай магистралата...“.

Ама колегите мълчаха. Щото не знаят какво да рекат. Ние сме културни — не се месим в делата на Нашият човек. Симбиоза, както ни обясняваше навремето един професор. То него вече... Не, бе — жив е, гласовете не мрат току-така. Ама се премести в главата на един млад учен, щото там си намери компания. Срещнахме се веднъж из облаците... Абе, казах ти — не питай! Като тръгнеш по нашия път, сам ще разбереш...

Та... А, да — били заедно в оная глава Льовенхук, Мендел, Хумболт... Готина компания, каза професорът. Пък младежът бил още свеж и що открития щял да направи. Таман работел върху някаква специална болест, дето може да дезинфекцира Земята от хората. Ама засега чакал, защото конкуренцията голяма, пък китайците все се пъхат със своето производство и заливат с болести на дъмпинг планетата...

Какво „банката“?

О, да — Нашият човек го изгониха. Нямали време да се занимават с клошари, пък и такси трябвало, а и да плати нещо си... Бе, с две думи — искаха за стоте лева да плати още толкова и тогава ще му дадат другата цветна хартийка...

Та им тегли той една майна, ония се захилиха — май все мазохисти и педали бяха, изпратиха го тихичко — шум да не вдига.

А младият поет спря за малко с новата трилогия в стихове и рече на Нашият човек и Нашият човек: „Бе, вие луди ли сте, та се набърквате в тая парична каша? И с тия пари, и без тях — все тая. Да не сме луди да си хабим живота за някакви пари?“.

След което пак почна да свива пръсти, да брой сричките и римува „банкер“ с „кождер“ и „власт моя — ще ядеш боя“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.